Ч. 72 Четвер 31 Марта (12 цьвітня) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адмініcтрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Наші гадки о з'їзді мужів довіря і можливих его наслідках.

VI.

Дальшим мотивом до введеня політики принципіяльної могли бути: улюблена у нас якась „ідеальна“ взаимність славяньска — бо правдивої, реальної, нема, — примір Молодочехів і велика у нас охота наслідуваня єго, як і всего чужого взагалі, а наконець і перечисленєсь в ситуациї парляментарній.

Взаимність славяньска морочить декотрим з наших політиків вже від давна голову і нам видить ся, що они навіть переконані о можливости якоїсь федерациї славяньскої в Австриї, хоч другі народи славяньскі і не думають о ній, бо кождий має на оці свій власний інтерес, а до славяньскої взаимности відзивають ся лиш тогди, коли еї потребують. Примір Молодочехів есть знов для многих з нас, що не розуміють правдивої роботи політичної, дуже потягаючий; завзятість молодоческа припадає дуже до вподоби тим з нас, котрі думають, що політика тим ліпша, тим хосеннїйша, чим більше в ній крику, чим більше острих слів. Та обставина була очевидно причиною, що у нас навіть на вічах виступовано в обороні молодоческої політики, хоч певно ані одному Чехови, чи старому чи молодому, не прийшло би й на гадку виступати на якім своїм вічу в обороні рускої справи.

В виду таких обставин у нас, було річию зовсім природною, що наші посли у Відни, а властиво ті з них, що яко-тако верховодили, шукали близших зносин лиш з славяньскими послами і після їх поглядів та інформаций нормували і своє поступованє, свою тактику політичну — і перечислили ся. Се так було видко з того, що їм заимпонувала була коаліция славяньска і що они готові були приступити до неї та стануги рішучо в опозициї до правительства. В першій хвили, коли була проявилась криза в міністерстві і коли по ній настало нове правительство, могло дійстно здавати ся, що тепер настала і найдогіднїйша пора для опозициї. Можна було думати, що нове правительство не довго удержить ся, що Молодочехи і сполучені з ними другі славяньскі посли розібють парлямент, що славяньскі партиї прийдуть до впливового значіня а заключенє з того таке — що руским послам треба Славян держати ся, або бодай так само поступати, як і они. Принципіяльна політика замінилась нараз в явну опозицию. Звістне виступленє пос. Романчука з заявленєм вотум недовіря для нового правительства довело до першої явної сциcиї між головою рускогo клюбу, пос. Романчуком, а членом того-ж клюбу, пос. Барвіньским. Треба-ж знати, що як раз тогди була в ході справа рускої ґімназиї, взглядно паралельок, в Чернівцях і обсади Русином посади члена буковиньскої краєвої Ради шкільної — дві вельми важні справи, хоч не безпосередно для галицких Русинів, але все-таки для Русинів, а природним обовязком галицко-руских послів було допильнувати сеї справи, коли еї не пильнував руский посол з Буковини. Через виступленє пос. Романчука сї справи захитали ся, стали не певні. Пос. Барвіньский уважав за відповідне ратувати ситуацию і виступив з противним заявленєм — стало ся отже, що один посол противорічив другому, член клюбу виступив против голови того-ж клюбу. Факт сей мусїв безперечно викликати здивованє в цілій Палаті і зробити дуже прикре враженє межи Русинами в краю, котрі, не знаючи близших обставин і причин, що спонукали таке виступленє, станули відразу, руководячись лиш симпатиєю, по стороні того, котрого уважали мов би покривдженого, обидженого, тим більше, що в краю був вже підготовлений наклін до опозициї. Вину злого приписано пос. Барвіньскому і до него звернула ся вся ненависть та ідучі з нею в парі всякі підозріваня. Пос. Романчука зроблено жертвою амбиций Барвіньского.

Не скажемо, щоби виступленє пос. Романчука було випливом охоти до фикцийної опозициї; він за надто чоловік розважний — але нам видить ся, що він перечислив ся; за надто піддав ся напорови нашої т. зв. опінії публичної, за надто повірив в силу славяньскої коаліциї, за надто слабим мусїло єму видавати ся становище нового правительства і занадто скоро, видко, предвиджував кризу парляментарну, а взявши то все під розвагу, думав очевидно, що ліпше буде взяти ся до острійшого способу і проголосив своїм вотум недовіря, що так скажемо, мимо волї, опозицию. Тимчасом ситуация парляментарна не змінила ся, правительство і коаліция правительственна устоялись, а з рускої сторони зроблено без потреби, бо

6)

ГУСАКОВСКИЙ.

ПОВІСТЬ

ВІНКЕНТИЯ КОСЯКЕВИЧА.

Переклад з польского.

(Дальше).

Мама Бальска причинила ся до виконаня сего проєкту; приготовила на умовлений день телячу печеню і волову; ті засоби вложено в кошик з відповідним числом булок, ножів, вилок і тарелів, і одного погідного, ясного пополудня наше товариство переїхало лодкою на острів, повен зелени.

Був се будний день і на острові не було за богато гостий. Тому легко найшли великий шмат мурави, мов волохатий диван, мягкої і деревами достаточно заслоненої; накрили траву хустками, усадовили на них обі мами, лишили ту плащі, загортки, капелюхи, і молоді порозходили ся по доріжках.

Чути було того дня і в тій прогульцї грізну мару близької одвічальности за цілорічну працю, чути було якусь легеньку горячку, якийсь неспокій, недосить виразний.

Але то лише спонукувало прогульковців ужити сего свобідного, остатного дня так, щоби витягнути з него всї приємности, які лиш дадуть ся. Широкий, зелений, сьвіжий простір, повен заулків, пірвав нині ті узли товариські, які звичайно на зборах лучили всїх зі всіми. Самолюбство огорнуло кождого під впливом охоти зужиткувати остатний день свободи; нинї кождий думав про себе самого лише, про своє лише щастє або нещастє.

Насамперед з того табору, котрий заняли обі мами, відійшов Вацко з Льорцею під руку і щез скоро на недалекім закруті якоїсь зеленої доріжки. Зараз потім пішов у сторону зовсїм противну нещасний Розпшицкий, щоби побивати ся розпукою на самоті. По єго відході пішла жалувати єго долї і своєї долї блїда Гандзя, шукаючи місця, де еї жалю не доглянуло би людске око.

Тодї Гусаковский запропонував панні Фльорцї: — Може і ми перейдемо ся троха.

І пішли одною з численних зелених доріжок.

У таборі лишили ся тілько дві мами, що вели поважну розмову о гарній погоді маєвого дня і будучности своїх дїтий.

— Можу вам подати руку? — спитав Гусаковский Фльорцю, коли троха відійшли.

— Дякую.... я волю так.

— Гарна нинї погода...

— Дуже гарна.... справді....

Перейшли кусень дороги мовчки. Доріжка вела просто в отворені широко а гостинно ворота трактиєрнї, при котрій для повної людскої утїхи містили ся стрільниця, карузелї і гойданка.

Фльорця хотїла вертати ся, але Гусаковский сказав: — Можемо перейти ся троха по тій площи.

Підійшли до карузелїв.

— Що за величаві конї! — сказав Гусаковский і засьміяв ся.

Сьміх єго був троха штучним — і цїлий він був в дечім неприродним. Напала єго охота сказати Фльорцї комплїмент.... Він не хотїв признати ся, що відчуває — о! нї. На то ще аж за богато часу; але подумав, що добре було би отворити себе троха, показати дещо з того, що в нїм дїє ся.... Шукав завсїгди нагоди, щоби се в спосіб зручний, символїчний дати Фльорцї зрозуміти, хоч се впрочім она сама досить розуміла.

— Може погойдаємо ся? — порадив, коли підійшли до ряду гойданок.

— О! нї, нї — відповіла Фльорця, наляканa вже самою думкою, що мала би цїлість своєї особи повірити зручности Гусаковского.

Вертали тою самою доріжкою.

— Ви любите цьвіти? — запитав, кидаючи оком на цьвитисту долинку, огороджену плотом, котру минали.

— Хто-ж би не любив цьвітів?

Гусаковский затяв ся. Здавало ся єму, що при цьвітах можна буде якось зручно.... Але нї.... нїчо єму щасливого в голову не приходило.

Даремно глядав Гусаковский якогось цїкавого і незвичайного предмету до розмови; анї весна, анї погода, анї острів не піддавали єму нїчого, що можна би зачепити. Притім панна Фльора сама не помагала нїчим єго журбі. Отже, щоби ратувати ситуацию і не компромітувати ся мовчанєм, вхопив ся справи на часї — іспитів:

— Ох! ті іспити — сказала Фльорця.

— Чого, панї, найбільше боїте ся?

— Іспиту з альґебри.

навіть без всякої надії на який-такий успіх перший крок на похилій площи, з котрої вже трудно було вернути. Видко було аж надто добре, як сам пос. Романчук хитав ся в своїм діланю, а з ним і ті, що стояли доси по єго стороні. Віденьский клюб руский не знав, що тепер робити, куди іти і що вибирати; відложено остаточно порішенє аж до наради з соймовим клюбом. Остаточно, як знаємо, не довела і нарада у Львові до нічого; до рішучої опозициї все ще не було великої охоти, ба противно постановлено — як то тепер видобув на верх „Галичанин", а о чім повинно було знати і „Діло", хоч оно тепер каже, що о тім не знало (?) нічого — порозуміти ся з правительством і Поляками.

Так складали ся обставини, на тлі котрих мав опісля відбути ся з'їзд мужів довіря. Треба би тут ще для ліпшого зрозуміня річи взяти на увагу також і відносини клюбові і особисті відносини руских послів до себе та їх особистий спосіб поступованя. Перша справа єсть так мало звістна, що можна о ній хиба лиш дещо загально сказати; друга знов єсть дуже дразлива і властиво, бодай о стілько, о скілько не дотикає безпосередно справ публичних, не надає ся до публичного обговорюваня.

Кого винувати за склад наших клюбів? Хиба вже лиш цілу нашу суспільність. Наші клюби в тілах законодавчих складають ся на жаль вже від многих літ так, що властиво кождий посол в них міг би становити сам про себе окремий клюб. Виходить на приповідку: „Що голова то розум" — що посол то політика, а з того знов виходить таке, що в наших клюбах не то не видко одноцільної політики, але навіть згідної роботи; буває нераз так, що один або другий посол ділає коли вже не зовсім на власну руку, то бодай лиш по поверховнім порозуміню ся з своїми товаришами без попередного зрілого обдуманя справи і уложеня тактики політичної. До того-ж треба мати на увазі і той якийсь дивний у всіх Русинів характер незгоди, ту превелику любов „свободи" і „самостійности" і спору дозу зарозумілости, котрі не дозваляють нам ставити народний інтерес висше як свої особисті погляди і подпорядкувати ті погляди під ухвалу більшости. З нас кождий готов зараз ставити своє votum separatum. Так буває і у наших послів; они уважають то часто за річ зовсім природну ділати без всякої згоди і нічо їх не вяже. Не знаємо навіть, чи наші клюби мають які реґуляміни, чи списують які протоколи. О тім, що діє ся в клюбах, не дістає ся майже нічого до публичної відомости. Часописи, що мають бути орґанами тих клюбів, остають ся без всяких інформаций і роблять політику на власну руку. Атже ще недавно було так, що „Діло" н. пр. докоряло рускому клюбови у Відни, що не має від него ніяких інформаций і робило вже політику опозицийну, підчас коли клюб стояв ще при політиці вільної руки. Коли-ж знайде ся якийсь живійший чоловік, котрий хотів би завести в клюбі якийсь лад, коли він бере ся за роботу і пре других до неї, то єго зачинають зараз підозрівати що найменше о якісь особисті амбіциї, і робить ся опозиция, не длятого, що то ліпше для народного інтересу, але длятого, щоби не робити в такім напрямі, до якого сей або той посол накликує і напирає. Для чого він має бути розумнійший від мене? Я єму покажу, що не так буде, як він хоче! На то єсть „воля народу", на то „публична опінія", на то „віча", на то з'їзд „мужів довіря!" Гляньмо лиш спокійно на то, що діє ся у нас, розважмо все обєктивно і безпристрастно, чи оно не так, як ми то представляємо. Навіть найбільший прихильник опозицийної політики, коли розважить все добре, не посьміє кинути нам неправдою в очи. Лиш зла воля, лиш пристрасть особиста і партийна можуть нас робити сліпими на то все, що діє ся у нас.

Перегляд політичний.

Вчерашнє засіданє Палати послів було надзвичайно бурливе. Насамперед викликав сцену пос. Вашатий промавляючи при титулї „Двір цісарский" по чески і підніс докір, що мимо льояльности ческого народу, Монарха ніколи не приїзджає до Праги, підчас коли Мадярам всї надскакують. Коли президент міністрів відповів на то, що то нельояльно промавляти при сім титулї, підняли Чехи страшенний крик, а хтось з Німців крикнув: На двір з ними! Опісля промавляв дуже остро пос. Ґреґр і викликав так само великий неспокій. Коли зробив Полякам докір, що они поступають нечестно, завізвав єго пос. Єнджейович іменем Кола польского, щоби він то відкликав, що сказав. Опісля ходили до Ґреґра посли Гнївош і Евг. Абрагамович і зажадали, щоби він або відкликав свої слова в повній Палатї або дав в инший спосіб сатисфакцию. Ґреґр обіцяв відкликати.

Нов. Врем. доносить, що цїсар Вільгельм старає ся довести до з'їзду трох монархів. Може отже бути, що незадовго почуємо щось близше о з'їздї цїсарів Є. Вел. Франц Йосифа, Вільгельма і царя Александра III.

Новинки.

Львів дня 11 цьвітня

— **Перенесеня**. Концепісти Намістництва: Роберт Клеборн-Гіртлер перенесений з Тарнова до Львова, Володислав Коваликовский з Вадовиць до Тарнова, а др. Жигмонт Падлевский зі Львова до Вадовиць. Контрольор почтовий Іван Шарнаґель перенесений з Підволочиск до Львова, а контрольор касовий Фр. Дудек з Бялої до Перемишля.

— **Вечерки в честь Шевченка** відбудуть ся в Стрию дня 16 цьвітня с. р. заходом стрийских товариств; а в Коломиї в сали ратушевій дня 15 цьвітня.

— **На будову руского театру** зложили пп.: Дан. Микелита з Бутин 5 зр. 9 кр., зібраних при ріжних нагодах в громаді; — на руки о. Билинкевича з Надвірної зложили: п. Мандичевска 2 зр., п. Левіцка 1 зр., о. Мойсеович 2 зр., о. Луговий 1 зр. 32 кр., Сїчиньский 4 зр. 20 кр., Букоємский 2 зр., п. Танячкевич 4 зр. 86 кр., п. Кеслер 1 зр. 50 кр., Кухарский 1 зр., Скварчиньский 3 зр., др. Бардах 1 зр., Колтуновский 1 зр. 60 кр., о. Воєвідка 1 зр. 6 кр., Мілер з Пасічної 1 зр., тов. „Сокіл" 1 зр., п. Мартинець 1 зр., Кіндеє 2 зр., Заклиньский 1 зр., Билинкевич 3 зр., о. Шмериковский 2 зр., о. Кучиньский 1 зр., на іменинах п. Іваницкого 1 зр. 60 кр., Н. Н. 1 зр. 50 кр., крім того много дрібнійшими датками, разом 51 зр. 74 кр. О. Ант. Целевич з Лозини за купони 2 зр. 28 кр., Волод. Гнатюк зі Станіславова за купони 6 зр. 20 кр., о. Мих. Жарский з Стронятина 1 зр., Сим. Гницкий з Устя епископского 2 зр., Павло Боднаренко з

— Гм, она-ж така легка....

— Для вас, бо ви маєте талант до математики; а я не маю ніякого таланту....

Відразу якось гладко пішла розмова на сю тему....

В той спосіб розмавляючи цікаво і живо, дійшли до табору, де обі мами приготовили вже тарелї з порізаною на платки воловиною і телятиною....

Гусаковский чув троха смутку на дні душі, що не вдало ся єму сказати панні Фльорци нічого милого.

Вернули до міста сумерком.

Вкінци скінчили ся виклади, почав ся час іспитів. Для дівчат була то не дуже тяжка справа; хоч кожда говорила інакше, але була певна, що патент дістане. Молодці-ж мали поважну обаву.

В каменици панства Бальских було одно власне мешканє порожне, не наняте. То мешканє віддали молодим людям на час іспитів, щоби мали спокійний кутик до науки. Оно було велике: три комнати і кухня. Ту внесено столик, три крісла і безліч зошитів та книжок.

О шестій рано починали працю Гусаковский і Вацко. Розпшицкий приходив звичайно пізнійше: о семій, нераз о осьмій. Але не позваляв вертати до того, що они вже самі перейшли, а на докори товаришів відповідав запевненем, що вкінци сам доповнить се.

До першої години, з малими перервами на кілька хвиль, повтаряли дуже пильно курси. Вацко взяв ся до роботи енерґічно і вложив всї сили, щоби надолужити час, страчений на економію політичну і социольоґію. Розпшицкий учив ся не дуже пильно — без віри.

О першій годині розходили ся товариші, а сходили ся знов о третій. Пополуднева праця не була така хосенна, як ранїшна; робили довші перестанки, думка відлїтала частїйше від науки.

Вечером енерґія немов вертала ся. Здавало ся, що сьвітло лямпи родить пильність. Кінчили працю о одинайцятій.

Одного дня Розпшицкий зовсім не явив ся.

— Що такого? — думали товариші.

Але вчили ся дальше, а навіть Вацко замітив: — Правду сказавши, то без него більше робимо.

Гусаковский признавав се також. — Справді. Він з нас найбільше балакає....

На другий день Розпшицкий не явив ся також.

— Може він занедужав?

Гусаковский обіцяв, ідучи на обід до дому, вступити до него і дізнати ся, що єму.

— А що, був? — спитав єго Вацко, коли вернув з обіду.

— Був.

— Ну, і що-ж? здоров?

— Як риба.

— Чому-ж не приходить?

— От чудак! Пізнати єго годі. Такий глумливий, острий.... Нехай собі!

Здивував ся тим трохи Вацко і взяв ся до праці. Але Гусаковский був занепокоєний зміною, яку замітив у приятеля, і постановив дійти причини. Нинї скорше, ніж звичайно, скінчили науку. Завтра перший іспит. Треба передовсїм добре виспати ся, щоби станути перед таблицею з невтомленим умом.

Розійшли ся по десятій.

Гусаковский вступив до Розпшицкого.

— Кажи, що тобі такого? — питає ся з острою дбалостию.

Розпшицкий почав єму оповідати щось незрозуміле уриваними фразами, повними мрачних зворотів і непроглядних символів. Гусаковский згадав єму про завтрішний іспит. Розпшицкий назвав єго за се чоловіком, що займає ся найбільше ідіотичними річами під сонцем.

— Як то? отже не станеш до завтрішного іспиту?

— Розпшицкий відповів єму, що остатними часами здав іспит, важнійший від усїх тих ідіотизмів, якими єго товариш займає ся. Гусаковский не міг дійти з ним до ладу.

— Чуєш, — прийшло єму на думку — чи ти ще пишеш дневник?

— Пишу.

Розпшицкий, все ще вимавляючи дуже символічні думки, подав товаришеви записаний майже до кінця зошит. Гусаковский почав переглядати остатні картки.

— А! розумію! — крикнув він.

Ще одна зміна склала ся з Розпшицким — она була конечним наслідком першої. Розчарованє наступило по довгім літаню в хмарах ідеалізованя. Розчарованє болїснє, мов упадок на тверде камінє, тим болеснїйше, чим паде ся з більшої висоти.

Скреготом зубів були наповнені ті остатні картки зошита. Занавіса нагло спала з очий і той, що писав, побачив, що справдїшний сьвіт, а сьвіт єго уяви — то два скрайні сьвіти, поміж котрими находить ся якась пропасть і пітьма. Читав Гусаковский ті претенсиї до сьвіта, до житя, до людий, і не міг найти причини, факту, що все змінив у Розпшицкім. Вкінци найшов.

....Розпшицкий мав від якогось часу намір зложити візиту родичам панни Лаври, щоби мати змогу частїйше бачити еї. Здержував ся, вагав ся — сам не знав, длячого.... Вкінци постановив собі одного дня зложити сю візиту, думаючи притім, що докаже чогось, дуже незвичайного....

Каховки 2 зр. 60 кр., Павлина Котисова з Лудкова 50 кр. Едвард Коблянский з Боринич 50 кр.

— **Посаги.** При льосованю посагів з фундациї Семяновских, призначених для дївчат, дочок міщан всїх міст і місточок Галичини з виїмкою Львова і Кракова, витягнули льоси: Апол. Брилковска з Бариша повіта бучацкого, Магд. Шкрабко з того-ж повіта і Юл. Пельчар з Корчини повіта коросненьского. Ті віна виносили в сїм роцї по 251 зр.

— **Курс науки нїмецкого язика** отвирає кр. Рада шкільна з днем 2 липня при гімназиї в Ярославі для 60 народних учителїв, наміряючих по скінченю сего курсу піддати ся іспитови видїловому. На курсї будуть викладати ся: Педаґоґіка, польска лїтература, нїмецкий язик і лїтература і істория — всї предмети в нїмецким язицї. Наука буде продовжати ся два місяцї. О приняте на курс можуть старати ся народні учителї, котрі що найменше перед роком зложили кваліфікацийний іспит з правом учити нїмецкий язик. Просьби треба вносити найдальше до 20 цьвітня на руки окр. Рад шкільних.

— **Зміна властителїв.** Мастність Бортків, в золочівскім повітї, купили Юл. Ґіжовский і Мавр. Мохнацкий від Шарльоти Китай. — Мастности Загробелю і Янівку купив від кн. Радзивила Тадей Чарковский Голїєвский за 300.000 зр.

— **Серце на грудях, не в грудях.** В практицї лїкарскій ще не було такого випадку, який лучив ся тамтого тижня у Відни на клїницї положничій. На віддїлї проф. Бравна привела одна положниця на сьвіт дївчинку, котрої серце висїло на грудях зверха і било зовсїм звичайно. Дитина була впрочім зовсїм правильно збудована і сильна. Лїкарі ужили ріжних способів, щоби дитина зараз не вмерла. І справдї удало ся їм се, але лише на дві доби. Все прикладали зимні оклади. В той час скликав проф. Бравн збори віденьского товариства лїкарского, показав всїм дивну дитину і пояснив то невидане явище. По двох добах дитина померла, а мати позволила законсервувати єї в спірітусї і заховати в музею віденьской клїнїки положничої.

— **Нещасна дитина.** Їй судило ся прийти на сьвіт против законів людских... Мати єї Настя, селянка з Греблї в бохеньскім повітї, вийшла відтак замуж за Андрія Вигася. Донечка єї, Кася, мала тодї вже 5 лїт. Вигась не любив дитини і казав нераз жінцї, віддати єї правдивому батькови. Настку болїло се і она рада була мати спокій дома. Нещасна дитина захорувала, а мати дня 28 лютого с. р. взяла єї на руки і понесла нїби до Кракова до шпиталю. По дорозї Кася що тяжше заслабла. Не дійшовши дальше, як до Волї забіржівскої, Настка схопила дитину сильнїйше і кинула в ріку Виелу... Відтак в тім селї переночувала і аж на другий день по полудни вернула до Греблї. Людям сказала, що вертає з Кракова. Дивувало се декого, що она так скоро вернула ся з далекої дороги, але що кому до того? Лише війт затямив собі се і в місяць по тій пригодї з Касею розповів се жандармови. Жандарм взяв Настку на роспити, як могла так скоро вернути ся з Кракова, де подїла дитину і т. п. Спершу Настка Вигась не хотїла признати ся до убійства власної дитини, але потім все розповіла. Перешукали Вислу аж по нашу границю, але дитини не найшли. Може бути, що вода занесла тїло нещасної дитини на російску сторону. І що завинила та бідна дитина?

— **Нещасні пригоди.** В ставі у Вороблячинї в равскім пов. найдено тїло Францішки Дуда зі Щирця. Тїло лежало мабуть довго під ледом. — У Львові „на оболонях" попарила ся на смерть Доміцеля Шосткевич, вдова по кухари, 78-лїтна старушка, спаралїжована на праву руку. Синова, вийшовши з дому, замкнула єї в хатї. Она хотїла мабуть засьвітити собі лямпу, кинула запалений сїрник за себе, одїж запалила ся і огонь попарив старушку так, що за кілька хвиль померла.— В Острові в ропчицкім пов. 19-лїтний син Петра Бартося оглядав набитий пістолет, через неосторожність вистрілив і забив свою 12-лїтну сестру, що коло него стояла. — Іван Боднар в Голгочах в підгаєцкім пов. напяв собі Луця Зазуляка з Заставець до різаня дубових бальків. Зазуляк уставив руштоване, витяг бальок на гору, але так незручно, що бальок впав просто на Зазуляка і роздавив его на смерть. — В Підволочисках пересувачеви А. Микусиньскому зломали зелїзничі вози лїву лопатку. Лїчить ся тепер у Львові. — В покинєнім законї нафтовім Лїберманів в Бориславі „на мочарах" найдено у водї тїло Андрія Попеля з Тустанович. При нїм найдено кусень хлїба і 44 кр. Мабуть ішов Попель в ночи з 23 на 24 марця с. р. з Борислава до дому і впав у закіп, повний води. — В копальни французкої компанії в Бориславі велика груда земного воску надаючи тяжко зранила Вінкентия Вольского.

— **Нове жерело нафти.** В Щавници отворило ся минувшого тижня на березї рiчки Крайцарка жерело нафти, котру місцеві селяне черпають і палять в лямпах. Дальші розсліди знатоків відбудуть ся сего тиждня. Жерело стереже день і ніч двох людий, щоби перешкодити якому нещастю на случай неосторожности.

— **Релїгійне божевільство чи нужда?** Тереса Черна, бідна вдова по столяри, в Чернївцях при улици Різницкій ч. 10, замкнула ся зі своїм 20- і 5-лїтним сином в коміфцї в своїй хатї і довго не виходила з хати. По кількох днях полїцийна комісия розбила двері до хати, але не найшла вдови з синами. Аж коли замітила в стїнї скриті двері і отворила їх, побачила там в комірцї троє зголоднїлих осіб. Вдова сказала, що Бог казав їй замкнути ся з дїтьми і жити тілько сухим хлїбом. І справдї постили так всї троє. Мати, котра замкнула ся може з релїгійного божевільства або з нужди, не хотїла вийти з комірки, а коли їй давали їсти, не хотїла приняти їди. Люди заопікували ся нею і синами.

† Посмертні вісти.

— Вінкентий Левіцкий, радник висшого Суду краевого у Львові, помер сими днями, проживши лїт 62. На два днї перед смертию одержав титул і характер радника Двора. — О. Гавриїл Галан, єромонах Ч. сьв. Василия Вел. упокоїв ся 7 цьвітня в 25-ім роцї житя, а першім роцї сьвященьства, в Бучачи. — Евгеній Туркевич, властитель посїлости, помер у брата свого, Льва о. прелата і ректора греко-кат. семинарії духовної у Львові. Похорони відбудуть ся нинї у Львові, а завтра рано в родиннім місци, в Загірю книгиницкім. — Іван Данкевич, почтмайстер в Белзї, помер 6 с. м. в 49 р. житя.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 11 цьвітня. Конференция епіскопска закінчила ся вчера по полудни. — Вість, будьто би Є. Вел. Цїсар мав виїхати дня 22 с. м. до Будапешту, куди дня 24 с. м. мала би приїхати Єї Вел. Цїсарева, єсть передвчасна, позаяк в сїй справі не постановлено ще нїчого рішучого.

Фльоренция 11 цьвітня. Вчера рано приїхали тут король і королева італїяньскі і зробили пополудни візиту королевій анґлійскій. Стріча була дуже сердечна. Пізнїйше зробила королева візиту італїяньскій парі королевскій.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10·41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10·36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8·01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7·11	7.59	12·51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаемо після годинника львівского він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

Отже одягає ся в тужурок, натягає рукавички — і іде відважно.... Застає саму лише маму панни Лаври, котра приймає его привітно і задержує, запевняючи, що донька небавом прийде....

І справдї приходить.... чути, як тріснула дверми....

— То ти, Льорцю? — кличе мама.

— Я — відзиває ся срібний голосок донечки.

По хвили сей голос кличе з сусїдної комнати, де очевидно властителька голосу знимає з себе обгортку.

— Знаєте, мамо, сукня не готова....

— Чому? — питає мама голосно.

Срібний голосок, по котрім відразу пізнати гнїв і роздразнене, відповідає острим тоном:

Бо не готова. Швачка каже, що аж завтра буде.... Щоби єї чорти взяли!...

Щоби зарадити дальшому виливу обуреня доньки, мама Льорцї каже: — Льорцю, маємо гостя....

Панна Лавра мовкне і небавом входить до сальонику.... з усьміхом на устах.... Але вийшла о хвилю запізно.... „Щоби єї чорти взяли!" — слова то невинні.... але в тих устах!... в тих устах. з котрих нїчо иншого не могло плисти, як лише мудрість, привітність, гармонія.... Кілько-ж болю справили ті слова Розпшицкому.... Они то порозривали на нїчо рожеву ілюзию его мрій, они відкрили в ідеалї звичайну, просту... банальну, майже простакувату женщину.

...Ох! мрії, мрії! Як прикро будити ся, як зле сходити на землю!... А вже-ж, суть справдї такі хвилї в людскім житю, в котрих переживає ся лїта....

— Ой, ти чудаку, ти чудаку! — докоряє єму Гусаковский.

Що-ж буде з завтрішним іспитом? треба бути розважним і числити ся з будучностию; то що стало ся, добре стало ся. Така любов — чорта варта, нївечить житє і за се не дає нїчого. Гусаковский потїшає приятеля, що він ще закохає ся — розумнїйше, нїж за першим разом, і буде щасливим.... Але тепер — що буде з завтрішним іспитом?

Під впливом тих розважних а зичливих слів, Розпшицкий покидає свій глумливий і злїстний тон і показує ся тим, чим є справдї: душею втомленою, вичерпаною і терплячою.

— То трудно, мій дорогий — каже — лишу ся на другий рік. На то нема ради. Я не здобув би ся на одну розумну відповідь.

— Спробуй, що тобі шкодить? може вдасть ся....

— Нї, нї, шкода мови. Треба заплатити за нерозумний шал....

Гусаковский покидає его, пращаний сильним і вдячним стиском руки, і по дорозї жалує его.

— Ну! то Розпшицкий не буде здавати іспитів — каже на другий день Вацкови.

— Тим лучше для нас — відповідає Вацко — правду сказавши, то він нам лише перешкаджав.

Минули два тижнї, через котрі нїхто не бачив Розпшицкого, анї не чув, що з ним дїє ся; аж пізнїйше довідали ся, що виїхав на Литву до свояків.

Іспити пішли щасливо для нашого товариства. Гусаковский дістав нагороду, Гандзя похвальний лист, Льорця і Фльорця патент, Вацко матуру.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.